

har krav på et personfradrag, nøjagtig som vi andre har det.

Jeg tror, personfradraget er på 30.000-31.000 kr., og skattelettelsen af 30.000-31.000 kr. er jo cirka det halve, dvs. 15.000-16.000 kr., som moderen eller faderen altså vil få fratrukket deres skat, og så synes jeg ikke, der er noget at pibe over.

Og vi synes, at det er rimeligt kun at give børnetilskud til to børn, men det har vi ikke kunnet komme igennem med her i Folketinget. Men vi står fast på, at der også skal være skattefradrag for de børn, der ikke tjener noget, og at det så overføres til forældrene.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det var interessant at høre hr. Bendt Bendtsens tale og den efterfølgende replik, for de stod nærmest i et modsætningsforhold til hinanden: Talen gik med meget fast stemmeføring ud på, at det burde være en menneskeret at have deltidsarbejde, men i et svar til både SF og Enhedslisten blev der så spolet tilbage og sagt, at det var jo ikke et politisk anliggende, men noget, som vi måtte overlade til arbejdsmarkedets parter.

Det synes jeg på en eller anden måde afslører den dobbelthed, der er kommet til udtryk fra konservativ side.

Jeg vil også sige til Det Konservative Folkeparti, at vi jo faktisk er i gang med at forandre ferieloven, netop med henblik på at kunne bruge den mere fleksibelt, netop med henblik på, at den kan indgå i den proces, som også vi er optaget af: at arbejdsmarkedet skal være mere rummeligt og fleksibelt og dermed give plads til, at folk i højere grad selv kan vælge.

Og når det er vigtigt, er det, fordi der ikke er nogen som helst tvivl om, at arbejdsmarkedet faktisk er den væsentligste faktor, når det drejer sig om, hvilken kvalitet folk har i deres liv. Det er derfor, det er så utrolig vigtigt, at folk har mulighed for at få et arbejde, for det er jo en del af et socialt fællesskab.

Til gengæld er det jo et tidkrævende fællesskab, må man sige. Og det er klart, at når vi er i en situation lige nu, hvor børnefamilierne historisk set arbejder mere end nogen sinde før, så svækker det familiernes egen mulighed for at skabe nogle rammer, der er gode nok til alle børns opvækst.

Jeg tror, det er forkert at sige, at alle børn ikke har det godt, for jeg tror, mange børn har

det godt; men der er for mange børn, der savner deres forældre.

Jeg synes, der er god grund til at glæde sig over debatten, og når jeg tager ordet, er det også, fordi den indgår i den glæde, som jeg havde i mandags, hvor jeg mødtes med nogle unge mennesker i Århus – og jeg skal mødes med nogle andre unge mennesker her i København – og mødet havde den overskrift, at jeg gerne ville høre, hvad unge mennesker har af forventninger til deres arbejdsliv.

Deres forventninger var: valgfrihed, fleksibilitet, medbestemmelse, medansvar og sammenhæng mellem familielivet og arbejdslivet. Og lønspørgsmålet var noget, der kun blev nævnt én gang i løbet af en drøftelse og en snak på 4-5 timer – én gang, helt perifert – og det siger altså noget om, hvilke forventninger ungmennesker har ikke blot til os, men også til dem, der har ansvaret for arbejdstiden, nemlig arbejdsmarkedets parter.

Og jeg er meget enig med de unge, og jeg glæder mig over, at partierne her i Folketinget har den samme opfattelse. Og både på den baggrund og som følge af debatten her har jeg faktisk tænkt mig at indkalde virksomheder til en forpligtende dialog med henblik på at få skabt nogle bedre personalepolitiske rammer, så man kan følge den opfordring både fra de unge og fra Folketinget til at skabe et mere fleksibelt arbejdsmarked, et arbejdsmarked, der rummer mulighed for at skabe en bedre sammenhæng mellem familielivet og arbejdslivet.

Jeg har det billede, at der faktisk er mange virksomheder, der er på vej i denne tankegang. For når jeg skal godkende projekter og bevilge dem penge fra den pulje, der skal understøtte det udviklende arbejde og det gode arbejdsliv – som jeg jo gør fra tid til anden – kan jeg se, at der faktisk er mange af de projekter, som indeholder en bedre familiepolitik.

Så jeg vil sige, at der er håb forude, og jeg glæder mig til de drøftelser og rundbordssamtaler, som jeg skal have med virksomhederne, og hvor jeg gerne vil påvirke dem til at skabe en bedre sammenhæng mellem arbejdslivet og familielivet, for det er jo i det samspil, der rykkes noget.

Signalet fra Folketinget her i dag til de overordnede forhandlinger mellem arbejdsmarkedets parter, der kører lige nu, er jo også meget stærkt. Så parterne skal i hvert fald være både blinde og døve, hvis de ikke opfatter, at der er